

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.04.1988, sp. zn. 4 To 9/88, ECLI:CZ:NS:1988:4.TO.9.1988.1

Číslo: 28/1989

Právní věta: Jednota skutku, kterou tvoří pokračující trestná činnost, je rozdělena nejen vyhlášením odsuzujícího rozsudku o části trestné činnosti do této doby spáchané, ale i vyhlášením zprošťujícího rozsudku, jakož i vydáním usnesení, kterým se zastavuje trestní stíhání vedené proti určité osobě o takovéto části trestné činnosti. Tato rozhodnutí nemohou vytvářet překážku rei iudicatae obsaženou v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. i ve vztahu k trestné činnosti spáchané po jejich vyhlášení.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.04.1988

Spisová značka: 4 To 9/88

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Jednota skutku, Překážka věci rozhodnuté

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3 odst. 1 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. f

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 28

Jednota skutku, kterou tvoří pokračující trestná činnost, je rozdělena nejen vyhlášením odsuzujícího rozsudku o části trestné činnosti do této doby spáchané, ale i vyhlášením zprošťujícího rozsudku, jakož i vydáním usnesení, kterým se zastavuje trestní stíhání vedené proti určité osobě o takovéto části trestné činnosti.

Tato rozhodnutí nemohou vytvářet překážku rei iudicatae obsaženou v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. i ve vztahu k trestné činnosti spáchané po jejich vyhlášení.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 29. dubna 1988 sp. zn. [4 To 9/88](#).)

K stížnosti, kterou podal krajský prokurátor v Ústí n. Labem, Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení krajského soudu v Ústí n. Labem z 11. prosince 1987 sp. zn. 1 T 12/87 a tomuto soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením bylo podle § 223 odst. 1 tr. ř., § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. zastaveno trestní

stíhání obžalovaného A. D. pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví dílem dokonáný podle § 132 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák. a dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 132 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák., jehož se měl dopustit jako zvláště nebezpečný recidivista podle § 41 písm. a) tr. zák., a pro trestný čin poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 136 odst. 1 písm. a) tr. zák. Toto rozhodnutí odůvodnil krajský soud odkazem na to, že o skutku, jímž měl obžalovaný spáchat uvedené trestné činy, bylo již pravomocně rozsudkem okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84 ve spojení s usnesením krajského soudu v Ústí nad Labem z 21. 4. 1986 sp. zn. 2 To 684/85.

Proti usnesení podal v zákonné lhůtě krajský prokurátor v Ústí nad Labem stížnost, v níž namítl, že pravomocný rozsudek okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84 nemohl zakládat překážku věci rozsouzené podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. ve vztahu k útokům, jichž se obžalovaný dopustil podle nynější obžaloby v době po vyhlášení citovaného rozsudku. Proto krajský prokurátor navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR napadené usnesení zrušil. Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že stížnost je důvodná.

Skutek, jehož se týkalo zastavení trestního stíhání napadeným usnesením záležel podle obžaloby krajského prokurátora v tom, že obžalovaný A. D. se v době od přesně nezjištěného dne v lednu až únoru 1984 do 26. 11. 1984 v Ústí nad Labem a na dalších místech Severočeského kraje dopustil ve 22 případech odcizení peněz a různých věcí ke škodě socialistických organizací, do jejichž objektů vnikl v součinnosti s dalšími spolupachateli, resp. z jejichž motorových vozidel odcizil benzín; v jednom případě šlo zároveň též o odcizení bytového zařízení, které podle představy obžalovaného připadlo státu po emigrujících občanech, ačkoli tento účinek v době činu obžalovaného ještě nenastal, a o odcizení televizoru patřícího oborovému podniku Tesla Eltos - Úřední správě Multiservisů rovněž v bytě po emigrujících občanech. Obžalovaný A. D. měl tímto jednáním, pokud záleželo v odcizení peněz a věcí, způsobit škodu velkého rozsahu, a pokud šlo o poškozování zařízení objektů socialistických organizací, ještě další škodu. Přitom podle obžaloby se posuzovaného jednání dopustil za okolností, kdy byl mimo jiné pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), odst. 4 tr. zák. odsouzen ve věci krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 16/78 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR z 2. 11. 1979 sp. zn. [4 To 28/79](#) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na devět a půl roku, který zčásti vykonal a z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn 23. 11. 1983 na zkušební dobu šesti let.

Krajský soud správně zjistil, že rozsudkem okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84 ve spojení s usnesením krajského soudu v Ústí nad Labem z 21. 4. 1986 sp. zn. 2 To 684/85 byl obžalovaný A. D. podle § 226 písm. c) tr. ř. pravomocně zproštěn obžaloby pro skutek záležející v tom, že 5. 1. 1984 společně s dalším pachatelem odcizil v objektu národního podniku Stavby silnic a železnic, závod 05, v Chlumci, okr. Ústí nad Labem, 60 litrů nafty v hodnotě 318,- Kčs ke škodě uvedeného národního podniku. Tímto skutkem měl spáchat trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. Citovaná rozhodnutí nebyla zrušena, např. v řízení o stížnosti pro porušení zákona nebo v rámci obnovy řízení.

Po zhodnocení časových a místních souvislostí, způsobu provedení činu, pohnutky jednání obžalovaného, charakteru předmětu útoku a dalších významných okolností dospěl krajský soud ke správnému závěru, že jednání, pro které byl obžalovaný A. D. stíhán ve věci okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 3 T 235/84 a pro které byl v této věci pravomocně zproštěn obžaloby, je jen dílčí součástí pokračujícího jednání, pro které byla na obžalovaného A. D. podána obžaloba ve věci krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 12/87.

Pro posouzení správnosti napadeného usnesení je rozhodná otázka, zda se v případě obžalovaného A. D. citovaná rozhodnutí ve věci okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 3 T 235/84 a obžaloba ve

věci krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 12/87 týkají téhož skutku. Tuto otázku krajský soud v napadeném usnesení nevyřešil správně, pokud za týž skutek podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. považoval i tu část jednání obžalovaného A. D. uvedeného v obžalobě ve věci krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 12/88, která spadala do doby po vyhlášení rozsudku okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84. Úvaha krajského soudu je nesprávná proto, že účinky rozsudku okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84 vztahuje i na skutečnosti, které v době vyhlášení tohoto rozsudku dosud nenastaly, a nerespektuje zásadu, že rozhodnutí soudu o vině se vždy týká jen minulých skutečností, ale nikdy nemůže svými účinky zahrnovat budoucí události.

Jestliže je pachatel pokračující trestné činnosti pravomocně zproštěn obžaloby pro některý z dílčích útoků, který je součástí pokračující trestné činnosti, a jestliže v trestné činnosti pokračuje i po vyhlášení zprošťujícího rozsudku, je vyhlášení tohoto rozsudku mezníkem, kterým je přetržena jednota statku, a další jednání pachatele spadající do doby po vyhlášení tohoto rozsudku je již novým skutkem. To znamená, že i když tu jsou okolnosti, které jinak odůvodňují závěr, že veškeré jednání pachatele je pokračováním v trestné činnosti, je třeba vzít v úvahu, že v důsledku vyhlášení zprošťujícího rozsudku tu jsou dva skutky, z nichž jeden je tvořen útoky provedenými do vyhlášení rozsudku a druhý je tvořen útoky provedenými po vyhlášení rozsudku. Stejně účinky jako zprošťující rozsudek má v tomto ohledu i rozsudek odsuzující a usnesení o zastavení trestního stíhání, jak je patrné z výslovné dikce ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., které nepřipustnost trestního stíhání váže na to, že dřívější stíhání obviněného pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo pravomocně zastaveno, aniž je jakkoli rozlišován odsuzující a zprošťující rozsudek. (K problematice přetržení jednotky skutku u pokračující trestné činnosti viz např. č. 17/1983, č. 27/86 sb. rozh. tr.).

Pro posuzovaný případ z toho vyplývá závěr, že jeden skutek obžalovaného A. D. byl obsažen v souhrnu útoků proti majetku v socialistickém vlastnictví, které spadají do doby před vyhlášením rozsudku okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84, a druhý skutek v souhrnu útoků, které spadají do doby po vyhlášení tohoto rozsudku. Pouze ve vztahu k prvnímu z obou skutků byly splněny podmínky nepřipustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., o které krajský soud opřel své závěry v napadeném usnesení. O druhém z obou skutků pak již nebylo možno rozhodnout podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud ČSR z podnětu stížnosti krajského prokurátora zrušil napadené usnesení a uložil krajskému soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

V dalším řízení krajský soud zastaví trestní stíhání obžalovaného A. D. podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. jen ohledně skutku, který obžalovaný spáchal podle obžaloby útoky provedenými do doby před vyhlášením rozsudku okresního soudu v Ústí nad Labem z 19. 6. 1984 sp. zn. 3 T 235/84. Pokud jde o skutek, který obžalovaný spáchal podle obžaloby útoky provedenými po vyhlášení uvedeného rozsudku, krajský soud uváží, zda o tomto skutku rozhodne meritorně v hlavním líčení nebo zda trestní stíhání obžalovaného pro tento skutek zastaví z důvodu uvedeného v § 172 odst. 2 písm. a) tř. ř. vzhledem k tomu, že v případě meritorního rozhodnutí o vině by přicházelo v úvahu uložení souhrnného trestu ve vztahu k trestu odnětí svobody na třináct let se zařazením do třetí nápravně výchovné skupiny a s umístěním do ztřeštěné izolace na šest měsíců a k peněžitému trestu ve výměře 5000,- Kčs s náhradním trestem odnětí svobody na jeden měsíc, které byly obžalovanému pravomocně uloženy rozsudkem krajského soudu v Ústí nad Labem z 11. 12. 1987 sp. zn. 1 T 12/87 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ČSR z 29. 4. 1988 sp. zn. [4 To 9/88](#).